

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **P. R. i in.**

skazanego z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej,

na posiedzeniu w dniu 16 kwietnia 2025 r.,

wniosku skazanego o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Włodzimierza Wróbla od rozpoznania sprawy o sygn. akt V KK 38/25,

na podstawie art. 42 § 1 i 4 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

wniosek pozostawić bez rozpoznania;

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 18 lutego 2025 r. skazany P. R. zwrócił się do Sądu Najwyższego o wyłączenie w trybie art. 41 § 1 k.p.k. od orzekania w sprawie kasacyjnej V KK 38/25, odwołując się do okoliczności powołania SSN Włodzimierza Wróbla na urząd sędziego.

Z treści złożonego pisma procesowego wynika, iż skazany – wnioskodawca, domaga się zbadania prawidłowości powołania SSN Włodzimierza Wróbla na stanowisko sędziego, odwołując się przy tym do funkcjonującej w przestrzeni publicznej terminologii „neo-sędzią” oraz „neo-KRS”. Uzasadniając swój wniosek skazany przywołał poglądy wyrażone w orzecznictwie Europejskiego Trybunału

Praw Człowieka i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej TSUE), a także Sądu Najwyższego, dotyczące polskiego ustawodawstwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W aktualnym stanie procesowym złożony wniosek należało uznać za niedopuszczalny z mocy ustawy, co implikowało pozostawienie go bez rozpoznania.

Przedstawiona przez skazanego argumentacja sprowadza się bowiem do kwestionowania procedury powołania sędziów, w której SSN Włodzimierz Wróbel nie uczestniczył.

Niemniej, niezależnie od powyższego, przypomnieć należy, iż Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 marca 2020 r., sygn. akt P 22/19 uznał, iż: „art. 41 § 1 w związku z art. 42 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U.2020.30), stosowany odpowiednio na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U.2020.75) w zakresie, w jakim dopuszcza rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w skład której wchodzi sędziowie wybrani na podstawie art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U.2019.84, 609, 730 i 914 oraz z 2020.190), jest niezgodny z art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. W konsekwencji, stosownie art. 190 ust. 1 Konstytucji RP, procedura z art. 41 § 1 k.p.k. nie może być stosowana przy rozpoznaniu przedmiotowego wniosku skazanego. Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają bowiem moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne, a żaden organ nie posiada uprawnień do weryfikowania oraz nierespektowania orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego.

W powyższym kontekście zauważyć i podkreślić należy także iż, Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 20 kwietnia 2020 r. sygn. akt U 2/20 (OTK-A 2020, nr 61), przywołaną przez skazanego uchwałą trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20, OSNKW 2020, nr 2, poz. 7) uznał za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP; art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 EKPCz.

Również z treści art. 29 § 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U.2024.622, t.j.; dalej ustawa o SN), dodanego ustawą z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2022.1259) jednoznacznie wynika, iż okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego Sądu Najwyższego nie mogą stanowić wyłącznej podstawy do podważenia orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności. Zresztą, skoro ustawa o SN w sposób szczególny reguluje badanie kwestii bezstronności sędziego w kontekście okoliczności towarzyszących powołaniu sędziego oraz jego postępowania po powołaniu (*vide* art. 29 ustawy o SN), to w tym zakresie stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 41 § 1 k.p.k., wyłączając możliwość badania określonych w niej przesłanek w ogólnej procedurze (*por. postanowienie SN z 26 stycznia 2023 r. sygn. akt V KK 485/21*).

Omawiając powyższe, na marginesie można wskazać także, iż sam TSUE w wyroku z 9 lipca 2020 r., C-272/19, VQ przeciwko Land Hessen, w pkt 54, wskazał, iż jedynie fakt, że władze wykonawcze lub ustawodawcze uczestniczą w procesie mianowania sędziego, nie może prowadzić do powstania zależności sędziego od tych władz, ani do wzbudzenia wątpliwości co do jego bezstronności, jeżeli po mianowaniu zainteresowany nie podlega żadnej presji i nie otrzymuje instrukcji w ramach wykonywania swoich obowiązków (*zob. postanowienie SN z 10 sierpnia 2023 r. sygn. akt V KK 162/22*).

Mając zatem na względzie wyszczególnione na wstępie niniejszych rozważań okoliczności dot. SSN Włodzimierza Wróbla oraz dalsze wywody odnoszące się do argumentacji skazanego - wnioskodawcy, uznać należało, iż przedmiotowy wniosek jest niedopuszczalny z mocy ustawy, co też implikowało pozostawienie go bez rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[J.J.]

[r.g.]

